

Jag hade hört ryktas om den här speciella platsen Findhorn Foundation i Skottland där man med andlighet i grunden ville leva i samklang med varandra och naturen. 1979 reste jag dit med nyfikenhet och öppet sinne och var med på deras Experience week. En dag fick vi prova på Sacred Dance som talade direkt till mig som om jag hittat något jag letat efter utan att veta vad! Och efter att jag kom hem till Stockholm ledde jag några enkla stilla danser i min meditationsgrupp, ett frö hade såtts.

Jag letade också efter en möjlighet att tillsammans med andra skapa ett center liknande Findhorn i Sverige och 1984 började den intentionen slå rot! En grupp människor som alla hade varit på samma inspirationskälla i Skottland sammanstrålade i Stockholm för att så småningom grunda Stiftelsen Stjärnsund i södra Dalarna. Flera av oss hade ju dansat Sacred Dance på Findhorn och till att börja med ledde olika personer cirkeldans på vårt kurscenter Fridhem. En av de första kurserna vi ordnade där var ledd av Bernhard Wosien, grundaren av Sacred Dance.

Bernhard var en ganska storväxt man men när han dansade var han lätt som en alv på foten och drog oss alla med i dansens virvlar med sin otroliga entusiasm och inspiration. Han överförde också denna dansforms andliga dimension bara genom sitt väsen - jag minns inte att han ägnade mycket tid åt att förklara den - att dansen ordlöst förenar oss och talar om vår enhet med hela skapelsen. Efter att ha mött Bernhard visste jag att dansen var min väg!

Så kom Sacred Dance-lärarna Keith Armstrong och June Watts till Fridhem, båda med sina unika och oförglömliga sätt att dela danserna, och de återvände under de första åren.

June var den som sedan varje år kom till oss och förde med sig alltfler underbara danser, ett växande antal var hennes egna koreografier som sedan dess blivit klassiker.

Det var som att samla en skatt att sedan ösa ur när de passade in i sammanhanget, alla dessa danser med så olika kvaliteter som speglade de olika elementen och oss själva på alla plan. Junes djupa visdom omkring dansen och arbetet vi gjorde i hennes workshops med ritualer öppnade upp nya delar av mig själv, hjälpte mig att hitta min inre andliga källa och att känna mig själv helare, helad. Det svenska begrepp jag så småningom kom att använda för dansen blev också Helande Cirkeldans.

Jag började själv leda dans på Fridhem, först för de boende och gäster och från 1986 började jag ha egna kurser. Intresset växte och spred sig som ringar på vattnet och jag blev bjuden till olika delar av landet för att hålla danshelger och sedan dansledarutbildningar, både i Stjärnsund och Stockholm.

Jag har alltid känt mig förbunden med naturens rytmer i mitt arbete med dansen och använder ofta symbolik därifrån - fröet, växandet, blomningen, vissnandet och förgängligheten, vilofasen – och hur andens ljus lever vidare inom oss.

Mitt arbete med dansen hade också sin egen rytm och man kan säga att höjdpunkten var under 90-talet. Jag startade nätverksbladet Flödet (i Flödet) som inspiration för alla de som hittat fram till dansen och de nya grupper som startades runt om i landet.

En kurs som skulle få stor betydelse för utvecklingen av cirkeldansen i Sverige ägde rum i Bagarmossen i utkanten i Stockholm i början av 90-talet. Marie-Louise von Malmborg bjöd in mig för att hålla i en dansdag där och en av deltagarna var prästen Maria Rönn som jobbade i den närliggande Markuskyrkan.

Dansen gjorde ett stort intryck på henne och hon insåg att den här dansformen skulle kunna användas inom kyrkan. Som vi nog alla vet tog Maria cirkeldansen till sitt hjärta och efter att jag haft några ytterligare kurser där förkovrade hon sig, åkte till Findhorn och lärde sig mer och spred sedan dansen i allt vidare kretsar inom kyrkan.

Dansen talar till oss om livets enhet, vår enhet, vare sig vi dansare känner oss hemma inom eller utanför kyrkans väggar. Som erkännande för bådas vårt arbete fick vi i mitten på 90-talet under en ceremoni i Markuskyrkan ta emot var sitt stipendium från Devertska kulturstiftelsen; jag för att sprida Sacred Dance i Sverige och Maria för sitt arbete med den dansformen i kyrkan. Tack vare stipendiepengarna, 10 000kr, kunde jag kunde åka till Indien och utbilda mig till yogalärare!

Att hitta den inre källan och stillheten med hjälp av kroppens rörelser i yogan kändes som en naturlig fortsättning för mig. Flödet i dansen influerade mitt sätt att arbeta med yogan och har fortsatt göra det.

Det var år 2002 dags att ta ett nytt steg. Jag lämnade över rodret för tidningen Flödet till Eva Ullner och flyttade till södra England där jag sedan dess bor med min engelska man. Dansen finns fortfarande med mig som en viktig del av livet och min cirkel i den närliggande lilla staden Totnes lever och frodas. På sommaren dansar vi ibland uppe på nationalparken Dartmoor och då och då dansar jag också i Sverige, oftast tillsammans med Marie-Louise von Malmborg,

The Dance goes on and is never ending!